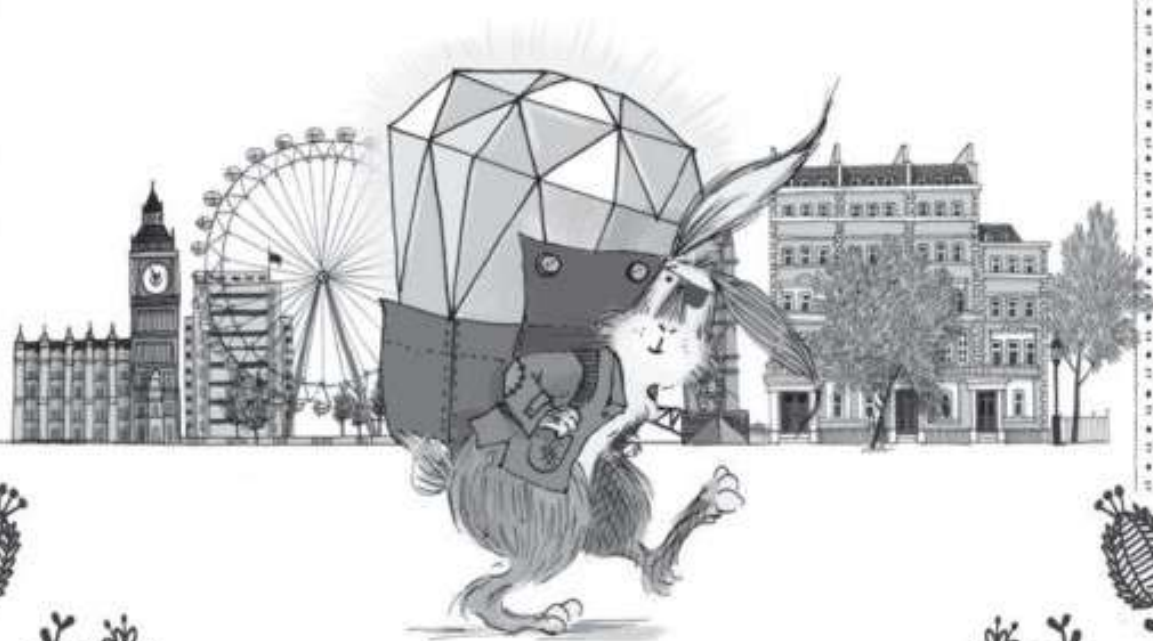

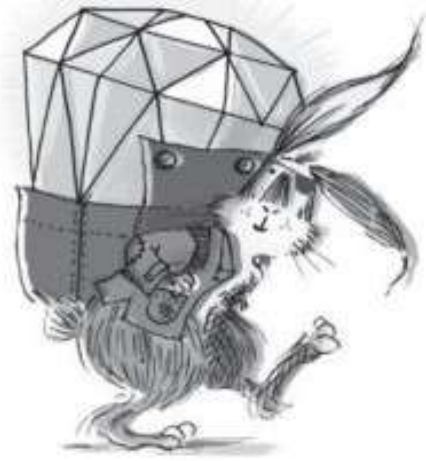
SANTA
MONTEFIORE

SIMON SEBAG
MONTEFIORE

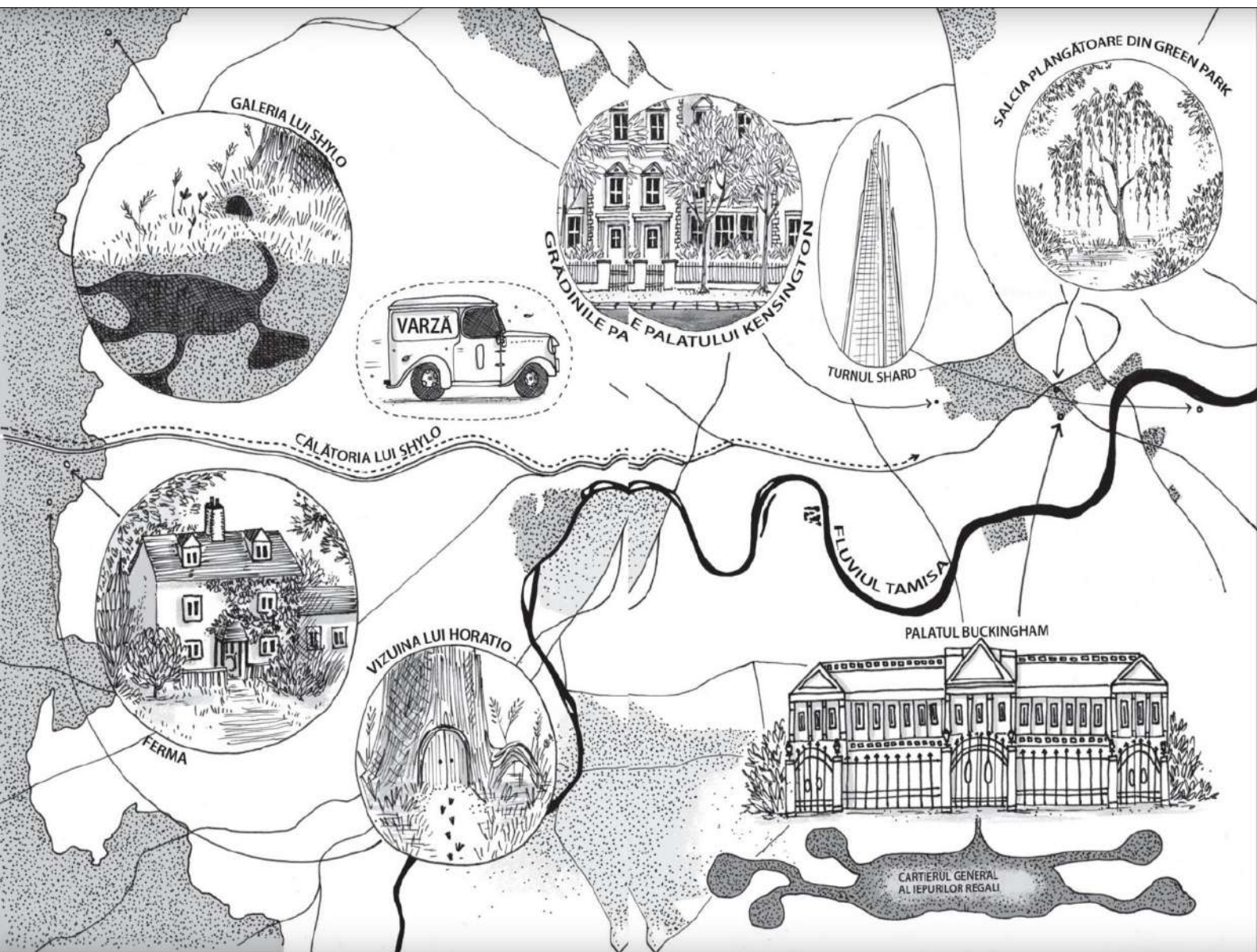

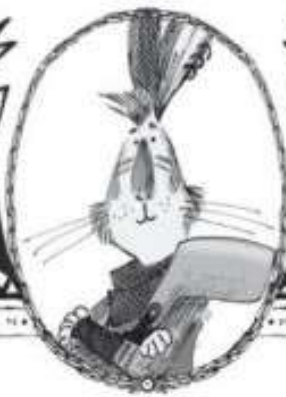
**ORDINUL
IEPURILOR
REGALI
DIN LONDRA**
GOANA DUPĂ
DIAMANT

Ilustrații de KATE HINDLEY

Pentru Tara

REGATUL IEPURESC

iepuroi — iepure masculin

câmpian — iepure de la țară

iepuraș — pui de iepure

iepuroaică — iepure femelă

sprinter — iepure mare,
puternic și inteligent

bocănitor — iepure din trupele
speciale de comando

CAPITOLUL UNU

Începuse să urle o alarmă și luminile se aprinseră! Valeții fugeau, iar servitoarele țipau! Câinii regali lătrau, iar polițiștii îmbrăcați în negru alergau să vadă ce se întâmplă! Lumini albastre de girofar clipeau intermitent...

La palatul Buckingham era agitație mare!

Dar Shylo Coadă-Arămie, cel mai mic dintre iepurii regali, care trebuia să păzească palatul, dormea în post. Auzi ca prin vis un zgomot slab de alarme și țipete, dar nu se clinti. Se cuibărise în faldurile draperiei de catifea, peste una dintre perdelele regale, care serveau perfect ca hamac, și tocmai visa ceva frumos, despre un iepuraș mic și firav de la țară, care ajutase la dejucarea unui complot mârșav pus la cale de temuții Ratzi împotriva reginei Angliei. Drept recompensă, iepurașul fusese invitat să intre în rândurile Iepurilor Regali din Londra, un ordin

secret dedicat protejării familiei regale și luptei împotriva răului din lume.

Shylo mâncase mult prea mult la masa de prânz — cum să refuze el o a treia porție, când varza era una dintre mâncărurile lui preferate? — și, cu burta plină, i se făcuse al naibii de somn. Așa că, deși își propusese să închidă numai puțin ochii, dormise aproape tot timpul cât fusese de gardă...

Însă, de la atâta tărașoi, iepurașul începu să se dezmeticească încet-încet.

— Opriți alarma aia infernală! mormăi el în timp ce zgomotul îi zgâria timpanele sensibile.

Apoi se ridică în capul oaselor și, cocoșat pe draperie, privi în jos cu ochiul cel bun (celălalt, vă amintiți, era acoperit de un plasture roșu pentru a-i corecta strabismul). Lui Shylo i se strânse stomacul de spaimă când văzu ce vânzoleală era pe ușile duble din capătul opus al sălii consiliului. Își dădu seama că se întâmplase ceva grav.

Din faldurile draperiei unde se ascundea, văzu că regele și regina erau escortați de ofițeri de poliție în Sala Diamantului aflată în celălalt capăt al coridorului. Poate știți și voi că bijuteriile coroanei sunt păstrate sub pază în Turnul Londrei — *toată lumea* știe! Ce nu știți este că Diamantul Siberian, fiind extrem de valoros, este păstrat într-o cameră specială din palat, lângă apartamentele private ale reginei.

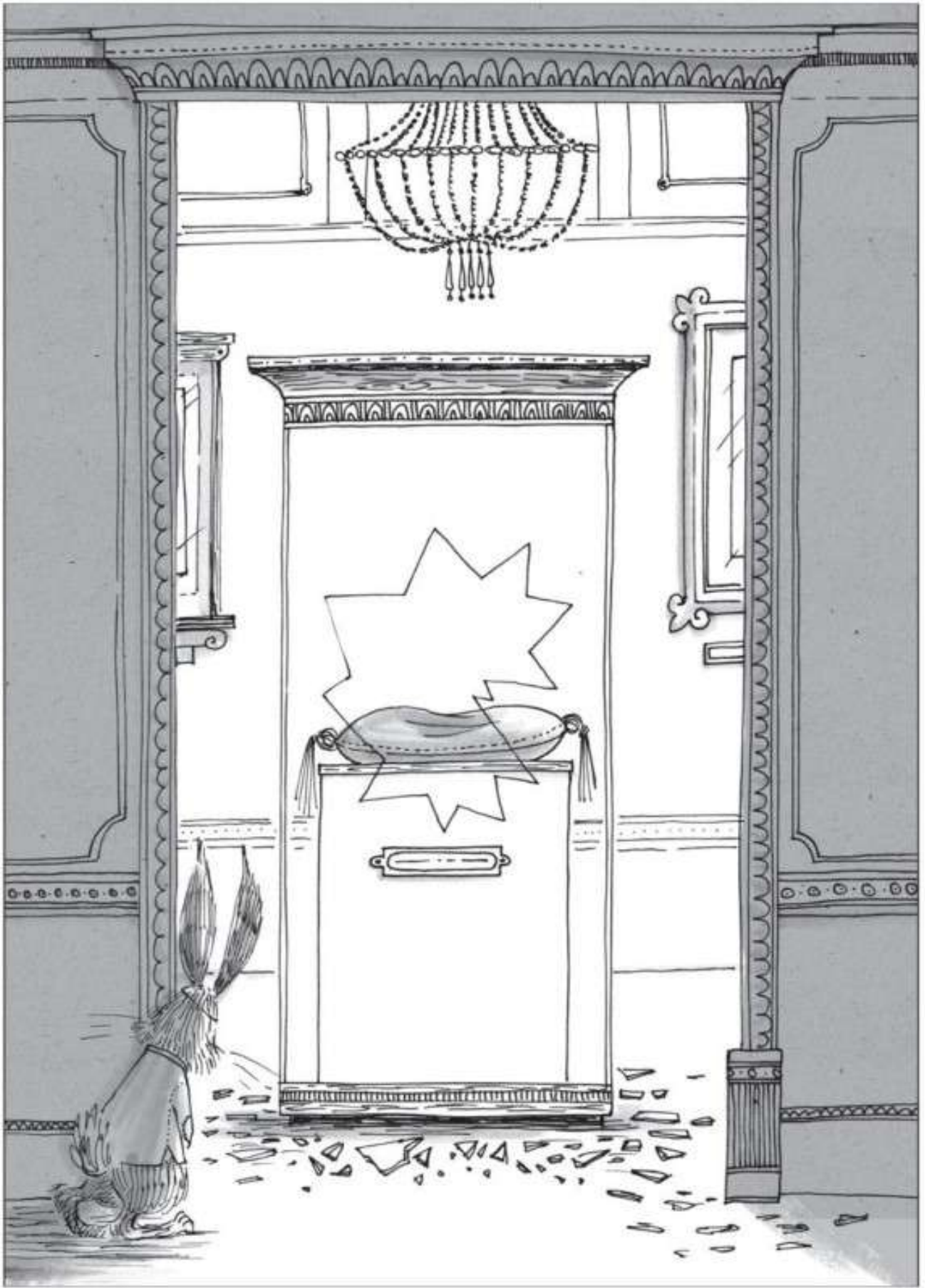

Shylo se înspăimântă. *O, nu*, se gândi el și urechile i se pleoștiră pe frunte. *Nu diamantul...*

Dându-și seama că era dator să investigheze, țopăi de pe o galerie pe alta. Se opri o clipă când trecură în fugă niște valeți panicați și niște agenți de la serviciile secrete, apoi se lăsă să alunece pe draperie până pe podea și fugi pe covorul roșu ca să se ascundă în spatele ușii. Se uită pe coridor spre Sala Diamantului, unde se desfășura grozăvia.

Regele privea furios; regina stătea încruntată; ofițerii de poliție clătinau din cap cu un aer grav; secretarul personal, Sir Marmaduke Scantum, își frământa mâinile; Lady Araminta Fortescue, doamna de onoare a reginei, arăta cu degetul... Shylo se uită în direcția în care arăta ea și în sfârșit înțelese de ce era atâta zarvă. În jurul unei vitrine

erau numai cioburi de sticlă; pe pernuța din centrul ei nu mai era nimic... Diamantul Siberian DISPĂRUSE!

Shylo clipi, nevenindu-i să creadă ce vedea. Precis că visa. Se rugă la Marele Iepure din cer să fie așa și se ciupi ca să fie sigur.

Ooo! A durut!

Nu visa. Cineva se strecurase înăuntru și furase faimosul Diamant Siberian, iar el dormise în tot acest timp...

Diamantul Siberian, dragă cititorule, nu era un diamant oarecare, era cel mai mare și cel mai frumos din lume, și nestemata preferată a reginei. Și asta nu datorită dimensiunii sau valorii lui, ci a ceva mult mai grozav. Această piatră prețioasă era imperfectă, ceea ce însemna că avea multe linii, unduiri și zgârieturi în interior, iar când te uitai prin ea, vedeai munți, râuri sau corăbii pe mare în aceste imperfecțiuni, la fel cum vezi norii în diverse forme.

Ce nu știa nimeni, nici chiar iepurii regali, era că, de fiecare dată când regina se uita prin diamant, lucru pe care îl făcea ori de câte ori se simțea puțin obosită, vedea în el o căsuță simplă, în mijlocul unei păduri, iar ea era în grădină, îngrijind tufele de trandafiri și bucurându-se de albine ca o femeie obișnuită care duce o viață obișnuită. Priveliștea o liniștea și o făcea să se simtă fericită, permițându-i să evadeze pentru scurt timp din tumultul unei vieți adesea obositoare și pline de îndatoriri (să fii regină nu înseamnă doar să te plimbi cu caleașca și să porți coroană).

O dată pe an, de 1 mai, regina permitea ca Diamantul Siberian să fie dus în Turnul Londrei și expus pentru public timp de numai o săptămână. Mii de oameni stăteau la rând să admire superba piatră prețioasă în vitrina cu geamuri antiglonț, din care se presupunea că este imposibil de furat. La palat era păstrat într-o vitrină similară, considerată sigură, dar până și vapoarele imposibil de scufundat se scufundă uneori, iar acum Shylo înțelese că și diamantele imposibil de furat pot fi furate.

Se uită cu tristețe la regina care începu să plângă și pe care regele o consolă. Chinuit de remușcări, lui Shylo i se pleoștiră urechile și se rușină până în vârful lor pentru că dormise în timp ce avea loc acest jaf scandalos. Era numai vina lui. Of, cât ar fi vrut să dea timpul înapoi! Era atât de copleșit încât nici nu auzi mârâitul haitei de Corgi, câinii reginei, care îl zăriseră pe iepuraș și se apropiau tiptil de el. Nimic nu le plăcea mai mult decât iepurii grași și succulenți, dar chiar și un iepure sfrijit și osos ca Shylo era bun la o adică.

Deodată, iepurașul simți un damf de câine — el avea nu doar auzul bun, ci și un nas extrem de fin (din fericire). Se uită în lungul coridorului și îi văzu pe firoșii Corgi venind spre el.

Se uită repede în jur, căutând o cale de scăpare. Intrarea ascunsă spre labirintul de tunele secrete de sub palat era în cealaltă parte a coridorului, unde se lărgea și era expus.

Dar avea altă soluție? Putea să se cocoațe iar pe draperia de catifea, deoarece câinii nu puteau să se cațere după el, dar nu era acum momentul să se ascundă: trebuia să se întoarcă neîntârziat în Marea Vizuină să-i informeze despre jaf pe iepurii regali.

Shylo privi în urmă la regina care plângea. Trista imagine stârni în el un val de curaj, ca un foc în stomac (fix acolo unde intraseră verzele). Își ținu respirația și o rupse la fugă pe coridor. Câinii erau foarte aproape și, pentru o clipă, îngheță de spaimă când îi văzu atât de fioroși. Messalina, șefa lor cu colți galbeni, începu să rânjească și să mârâie. Apoi mări viteza. Cu inima gata să-i sară din piept, Shylo se aruncă peste covor spre ghiveciul cu plante care ascundea intrarea în tunelul secret.

Câinii erau pe urma lui. Le simțea răsuflarea în blăniță. Cu o lăbuță tremurândă, se întinse în spatele unui ghiveci și împinse un panou ascuns în plintă. Ușa se deschise, iar Shylo se aruncă în tunel, răsuflând ușurat. Închise panoul în urma lui chiar când Messalina își vârî nasul umed în gaură, pe care și-l retrase apoi cu un schelălăit.

Shylo sări într-un jgheab și își dădu drumul să alunece până în Marea Vizuină, care era casa iepurilor regali din Londra, acum și a lui. Era în siguranță, chiar dacă nițel cam zdruncinat.

